

14. Zaharia și Elisabeta

(Luca 1.5-25, 39-45, 57-80)

Din primele relatări despre Zaharia și Elisabeta din Luca 1.5 și următoarele versete putem trage concluzia că ei se potriveau unul cu altul foarte bine. Amândoi erau israeliți, amândoi aparțineau de seminția lui Levi și de generația preoțească a lui Aaron. Amândoi erau temători de Dumnezeu. „Amândoi erau drepecți înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile și rânduielile Domnului“ (versetul 6). Nu ne putem imagina o bază mai stabilă decât aceasta pentru o viață de căsnicie bună. Dar și asupra acestei căsnicii apăsa o durere: lipsa copiilor. Acest lucru era dureros pentru amândoi și era motivul multor rugăciuni. Dar Dumnezeu nu a ascultat aceste rugăciuni. Au trecut mulți ani, ei au îmbătrânit, iar speranța cu privire la urmași a dispărut.

Împăratul David împărțise numărul mare de preoți în 24 de cete, iar această împărțire avea valabilitate și în zilele urmașilor săi (1 Cronici 24). Zaharia făcea parte din a opta ceată, a lui Abia. Diferitele activități erau repartizate prin tragere la sorți. Astfel, Zaharia a primit privilegiul de a arde tămâie în templul Domnului. Poporul stătea afară în rugăciune, așteptându-l pe Zaharia pentru a primi binecuvântarea conform cuvintelor din Numeri 6. Dar de data aceasta, totul s-a desfășurat în mod neobișnuit. Zaharia a văzut la dreapta altarului tămâierii un înger, și s-a tulburat.

Îngerul i-a vorbit: „Nu te teme Zaharia, pentru că cererea ta a fost ascultată și soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu și îi vei pune numele Ioan“ (versetul 13). Îngerul a numit atât numele lui, cât și al soției sale. Zaharia înseamnă: Dumnezeu Își aduce aminte, iar Elisabeta: Dumnezeul jurământului. Dar Zaharia nu făcea onoare numelui său. Deși știa că îi vorbea un înger al Domnului, deci erau cuvintele lui Dumnezeu, vestea era prea frumoasă pentru el, ca să fie adevărată. El a cerut un semn. Aceasta a fost necredință. Semnul cerut a fost în același timp o pedeapsă: el a rămas mut până la împlinirea promisiunii lui Dumnezeu.

Ce lucruri minunate se spusese despre fiul lor! Ei înșiși vor avea parte de bucurie, iar mulți alții se vor bucura de nașterea sa! El va fi mare înaintea Domnului și îi va întoarce pe mulți din poporul abătut la Domnul Dumnezeu lor. Nu ar trebui să fie aceasta dorința tuturor părinților credincioși? Din nefericire, mulți se gândesc numai la propria lor bucurie și îi cresc pe copiii lor cu acest scop, fiind adeseori dezamăgiți în această acțiune. Numele Ioan înseamnă: Domnul este îndurător. Prin venirea lui Ioan, Dumnezeu a arătat îndurare nu numai față de Zaharia și Elisabeta, ascultându-le rugăciunile, ci a arătat îndurare față de întregul popor, chemându-i la pocăință prin predica lui Ioan.

Când s-au împlinit zilele slujbei sale, Zaharia s-a întors acasă. El a fost nevoit să-i comunice în scris soției sale ceea ce văzuse și auzise. Când a văzut că Dumnezeu Își împlinea promisiunea și a rămas însărcinată, Elisabeta s-a retras în singurătate pentru cinci luni, probabil pentru a se bucura în liniște de lucrarea și harul lui Dumnezeu față de ea, dar și pentru a scăpa de multe întrebări: îi venea greu să povestească tuturor ceea ce se întâmplase cu Zaharia în templu. Trebuiau să aștepte ca faptele să vorbească. Între timp, ea a mulțumit Domnului pentru harul care îl arătase față de ea. Relatarea despre Zaharia și Elisabeta este întreruptă de relatarea arătării lui Gabriel Mariei și de vizita ei la Elisabeta. Despre aceasta vom vorbi mai mult în următorul capitol.

La timpul stabilit, fiul s-a născut. În ziua a opta a avut loc circumcizia și urmau să-i dea copilului un nume. Toți doreau ca băiatul să primească la circumcizie numele Zaharia. Dar când l-au chemat pe tatăl, el a scris pe o tăbliță de scris: Ioan este numele lui. Apoi a putut din nou să vorbească! Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Umplut de Duhul Sfânt, el a profețit în cântarea sa de laudă. El nu a vorbit în primul rând despre

fiul său, ci despre Fiul Mariei, despre a cărui venire știa: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a făcut răscumpărare pentru poporul Său; și ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinților Săi profeți care au fost de la început: Mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor care ne urăsc, ca să împlinescă îndurare cu părinții noștri și să-Și aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvați din mâna vrăjmașilor noștri, să ne dea să-i slujim fără teamă, în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre“ (versetele 68-75).

Aceste cuvinte nu se puteau referi la Ioan, care nu aparținea de casa lui David. Profeții vorbiseră despre Isus Hristos, Mesia. În El, Dumnezeu ridicase un corn de mântuire (în Scriptură, cornul este un semn al puterii; a se vedea și Zaharia 1.18-21; Psalm 75.5-6; Psalm 132.17). Această mântuire se referea în primul rând la poporul iudeu, se întindea însă și asupra tuturor celor care cred acum în El. Prin Hristos putem să-I slujim acum Dumnezeului viu și adevărat.

Apoi Zaharia a profetit despre fiul său. Acesta va fi un profet al Celui Preaînalt și va pregăti calea pentru Cel care este numit aici „răsăritul din înălțime“, Mesia cel promis. Pentru a putea primi această binecuvântare, poporul trebuia să fie condus la pocăință, pentru a putea primi iertarea păcatelor lui. Lucrarea lui Ioan va fi să cheme poporul la pocăință.

Ca tânăr, Ioan s-a retras în pustiu și s-a hrănit cu lăcuste și miere sălbatică. La vârsta de treizeci de ani a pășit în public ca profet și a botezat mulți care au venit la el cu recunoașterea păcatelor lor. El arăta foarte clar că nu el este Mesia, ci numai cel care pregătește calea Acestuia, glasul celui ce strigă în pustiu.

Când mari grupuri de oameni din împrejurimile mai îndepărtate au venit la Iordan, pentru a fi botezate, printre ei erau și mulți farisei și saducheii, care doreau să fie botezați. Dar Ioan i-a muștrat în public din cauza comportamentului lor rău și fățarnic, folosind chiar cuvântul „pui de năpârci“ pentru ei. Ei trebuiau mai întâi să aducă roade vrednice de pocăință. Ei îl urau, dar nu au îndrăznit să i se împotrivescă, deoarece poporul îl respecta foarte mult.

Ioan a muștrat și pe domnitorul Irod, pentru că acesta trăia împreună cu soția fratelui său Filip: „Nu-ți este permis s-o ai.“ Irodiada s-a mâniat din această cauză și l-a convins pe Irod să-l arunce pe Ioan în închisoare. Dar nu s-a mulțumit numai cu atât, ci ea gândea la alte mijloace de răzbunare. Ocazia ei a venit când Irod sărbătorea cu mulți oaspeți ziua lui de naștere. Fiica ei a dansat cu această ocazie și i-a încântat pe toți cu arta dansului ei. Irod, în beția sărbătorii, a jurat să-i dea tot ce dorea. Irodiada a folosit greșit acest jurământ, determinând-o pe fiica ei să ceară capul lui Ioan.

Prin aceasta, Irod a ajuns într-un conflict de conștiință, dar a decis să cedeze. El a poruncit ca Ioan să fie decapitat în închisoare, iar capul său să fie adus pe o tavă fetei, care l-a dat mamei ei (Matei 14.1-12). Aceasta a fost una dintre cele mai rele familii, cu care facem cunoștință în Biblie.

Cineva l-a numit odată pe Ioan o figură tragică. Dar el nu a fost o astfel de figură. El a murit ca martir din cauza slujbei sale profetice. O figură tragică a fost Irod! Acaparator de plăcerile sale, legat prin promisiuni false, Irod a devenit un ucigaș.

Domnul Isus Însuși a vorbit despre Ioan ca fiind cel mai mare dintre profeți (Matei 11.7-11). El a mărturisit despre Ioan: „Acela era lumina care arde și luminează, și voi ați dorit să vă veseliți pentru un timp în lumina lui“ (Ioan 5.35). Această lampă a fost stinsă.

În Hristos Însuși a apărut Lumina lumii. Dar oamenii de atunci L-au lepădat, pentru că iubeau mai mult întunericul decât lumina. Cine se leapădă de El acum, rămâne în întuneric, oricât de „luminat“ se consideră a fi. El va bâjbâi împiedicându-se, până ce va fi surprins de marele întuneric în ziua judecății.

Zaharia și Elisabeta n-au mai aflat despre lucrarea fiului lor datorită vârstei înaintate, și nici despre venirea lui Mesia, despre care profețise Zaharia. La fel ca mulți alții înaintea lor, ei au adormit în nădejdea împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu.

De curând, o văduvă credincioasă foarte înaintată în vârstă ne-a spus: „Doresc mult să merg în întâmpinarea Domnului și să-L văd, dar las atât de mult în urma mea.“ Se referea la copiii și nepoții ei, pentru care se ruga zilnic. Această lucrare rămâne pentru toți părinții, chiar și atunci când copiii au părăsit de mult timp casa părintească.